

Pozabljene vojne

Vojna med nigerijsko vlado in plemenom Ibo v Biafri se je v vsem svojem obsegu odigravala pred očmi vsega sveta. K temu je pripomogel svetovni tisk, ki je poskrbel za podrobno poročanje o razvoju dogodkov. Publiciteta je bila tudi glavni vzrok poprave pomoči, ki je bila ponujana Biafrancem, ko so se predali. Na televizijskih ekranih in v kričečih ilustracijah so ljudje 30 mesecev gledali lakoto in umiranje Ibojev. Teža javnega mnenja je mnoge vlade prisilila, da so se glasno začele zavzemati za blaginjo premagancev.

Sedaj je vojne v Biafri konec. Svet je nanjo že začel pozabljati in tudi navdušenje za pomoč poraženim Ibojem hitro splahneva. Spet ena senzacija svetovnega tiska je mimo.

Toda take vojne, kakršna je pravkar minila v Biafri, se še vedno bijejo, le da svet malo ali nič ne ve o njih.

Poleg vietnamske vojne, katere povod je bil povsem drugačen, kakor je bil povod za vojno v Biafri, se bije boj na ozemlju vietnamskega sosedja, v Laosu, ki tudi polagoma postaja žrtev nenasične pošasti svetovnega komunizma. Usodi Laosa in Južnega Vietnama sta nerazkudno povezani: obe državi imata skupnega sovražnika v Moskvi in Pekingu.

Toda tudi na ti dve vojni ne mislimo, ko govorimo o „pozabljenih vojnah“. O obeh svetovni tisk piše z različnih zornih kotov in z različnim zagonom, kakor pač zahteva propagandni stroj ene ali druge polovice sveta, ki se bori na tistem polotoku jugovzhodne Azije.

Gre za dve vojni, ki že leta trajata in v katerima dnevno umira nešteto nedolžnih žrtev, prav tako kakor se je to dogajalo v Biafri. Svetovni tisk v grozotah v teh vojnah ne poroča in se zato javno mnenje zanju praktično ne mení.

Ena se bije v južnem Sudanu, druga v Iraku; prva med krščanskimi črnci in muslimanskimi Arabci, druga med Kurdi in centralno arabsko vlado v Bagdadu. Začetki obeh konfliktov segajo daleč v zgodovino.

Od zgodovinskih pradavnin je severni Sudan pripadal nubijski državi, južni Sudan pa so posedovali avtohtoni Sudanci s svojo primitivno kulturo. V zgodovinskem razpletu je južni Sudan menjal gospodarje, od faraonov v tisočletjih pred Kristusom do egipčanske nadvlade v 19. stoletju. Pod skupno anglo-egipčansko upravo je bil ves Sudan do leta 1956, ko je dobil neodvisnost.

V stoletjih od 15. stoletja naprej, ko je padel pod nadoblast islamske kraljevine Fungi, so arabski trgovci s sužnji neusmiljeno zalagali ves tedanji svet s črnci iz južnega Sudana. Avtohtoni Sudanci so bili tržno blago severnim arabskim gospodarjem.

Že od takrat se Sudanci upirajo Arabcem. Njihovi naporji za fizični obstoj so siloviti. Sudanci so po jeziku in veri ter po rasi različni od svojih arabskih preganjancev in imajo več skupnih lastnosti s svojimi črnimi bratji v ostali Afriki, kakor pa z Arabci s severa. Pregarjanje krščanskih južnih Sudanecv, kjer je deloval veliki slovenski misijonar Knoblehar, se vrši, ne da bi se svet ozrl proti osrčju Afrike. Množični poboji prebivalstva so šli mimo neopaženi.

Kurdi so doživeli neizmerno narodno nesrečo, da je bila njihova dežela razdeljena med Turčijo, Perzijo, ZSSR in Irakom. Z vsemi tujimi gospodarji so sicer dosegli neke vrste modus vivendi, razen v Iraku, kjer se morajo neprestano boriti proti krvoločnim režimom v Bagdadu. Ti na vsak njihov nastop še tako milega značaja odgovarjajo z množičnimi poboji kurdskega prebivalstva. Kurdi, katerih zgodovinski začetki segajo v dobo zgodovinskih začetkov judovskega ljudstva, se borijo s svojimi sosedi že izpred časov nastanka asirskega imperija. Kurdske vasi tudi sedaj uničujejo prav tako, kakor so to delali njihovi nasprotniki tisočletja, toda danes bolj učinkovito z dinamitom in zažigalnimi bombami.

AVTORITETA IN POKORŠČINA V CERKVI

PAVEL VI. ZAHTEVA OBOJE

Papež Pavel VI. je v minulih dneh v nagovorih romarjem v Rimu znova opozoril katoličane, da ostajajo nazčela Kristusovega nauka in določila cerkvene discipline nespremenjeni.

Med ta spada spoštovanje cerkvene avtoritete, pokorščina avtoriteti, v prvi vrsti njegovi, papeževi avtoriteti. Pokorščina je „ustavni zakon“ Cerkev, je poudaril Pavel VI. Njena avtoriteta ne izvira iz človeških, temveč iz Kristusovih nauk, iz Kristusa samega. Ta avtoriteta ni samo zunanja, temveč sega tudi na duhovno dejavnost katoliškega vernika.

Pavel VI. je poudaril, da pokorščina osvobaja, da „osvobaja pred nevednostjo, pred grehom, pred smrtjo. Velika skušnjava današnje generacije človeštva je utrujenost do resnice...“ je dodal papež.

„Mnogi katoličani nočejo več definicij resnice, ki vežejo vsakogar in za vse čase. Sami sebe varajo, češ, da odkrivajo novo svobodo; ne spoštujejo več tiste svobode, ki jo že uživajo, spreminjajoč načela doktrine, posvečene po Cerkev in ji dajejo novo samovoljno razlago... Sanjajo o graditvi nove vrste Cerkev, ki naj bi bila odraz njihovih včasih visokih in plemenitih ciljev, ki pa ni več prava Cerkev, kakršno je hotel Kristus in katera se je razvila in dozoreva v zgodovinski izkušnji,“ je poudaril Pavel VI.

Nastopil je odločno proti vsem, ki rušijo njegovo papeško avtoriteto in v tej zvezi citiral iz drugega pisma sv. Pavla Korinčanom (10, 4-6): „Zakaj orožje našega vojskovanja ni meseno (človeško, zemeljsko — op.) ampak je močno za Boga, da ruši trdnjave: da podiramo naklepe (naklepe človeške

modrosti proti evangeliju — op.) in vsako visokost, ki se vzdiguje zoper vednost božjo; da podvržemo vsak razum pokorščini do Kristusa in da smo pripravljeni, kaznovati vsako neposlušnost, kadar bo vaša poslušnost popolna (kadar bodo vsi dobri verniki radi poslušali cerkvene predstojnike in bodo gluhi za nauke nasprotnikov — op).“

Minulo nedeljo pa je Pavel VI. ponovno najodločneje odklonil zahteve nekaterih duhovnikov za odpravo celibata in potrdil tradicionalno stališče Cerkev do tega vprašanja. „Celibat je ena temeljnih disciplin katoliške Cerkev in je danes bolj veljavna, kakor koli poprej,“ je pribil Pavel VI. „Ni je mogoče opustiti ali pa jo postavljati na tehtnico; to bi pomenilo nazadovanje,“ je Pavel VI. zavrnil tiste, ki se zavzemajo za odpravo celibata.

Nekateri svetovni časopisi, katerih uredništva niso naklonjena katoliški Cerkev, so v zadnjem času začeli neuko pisati o neki „dvojni papeževi avtoriteti“: kot rimskega škofa in kot papeža. Za vse njegove izjave, ki zadevajo vprašanje celibata, kontrole rojstev in drugih podobnih važnih problemov in ki ne godijo človeški naravi, pišejo, da jih izrekla Pavel VI. „samo kot rimski škof“ in da zato nimajo vesoljnega značaja, da ne veljajo za vse Cerkev. Namenoma delijo njegovo avtoriteto na dvoje: na avtoriteto rimskega škofa in na avtoriteto papeža Cerkev, da bi sejali zmedo v vrstah zvestih katoliških vernikov. Stvar je šlo tako daleč, da je o tem zlonamernem pisanju dal izjavo tisku minuli ponedeljek msgr. Fausto Vaddaine, direktor vatikanskega tiskovnega urada.

Češkoslovaška KP se sovjetizira

Ota Šik zaprosil Švico za azil

Na Češkoslovaškem so se v zadnjih tednih odigrale v češkoslovaški komunistični partiji odn. v njenem vrhovnem vodstvu nekatere spremembe, ki so to državo znova še tesneje priklenile k Moskvi.

Bivši predsednik češkoslovaške vlade Aleksander Dubček, ki je, čeprav komunist, poskušal češkoslovaško partijo deloma osvoboditi moskovske popolne nadvlade, je bil „razrešen“ vseh svojih visokih partijskih funkcij, med njimi tudi članstva v partijskem centralnem komiteju. Poleg tega je moral sprejeti mesto češkoslovaškega veleposlanika v Turčiji, da so se ga rešili doma, dasi so tvegali, da so mu dali možnost, čeprav majhno, da bi se kdaj v svobodnem svetu odločil za nastop proti novemu komunističnemu režimu, ki namerava brez njega voditi Češkoslovaško.

Iz češkoslovaškega centralnega komiteja je moral odstopiti tudi dosedanjí češkoslovaški predsednik vlade Oldrich Cernik ter je na njegovo mesto prišel sovjetski privrženec Lubomir Strougal. S Cernikom je izstopilo iz vlade še sedem drugih komunistov ter je državni predsednik, stari partijski general Ludvik Svoboda imenoval nato novo vlado.

Vodja češkoslovaške partije je še vedno ostal Gustav Husak, dasi tudi njega Moskva vedno težje ohranja na vodilnem položaju v Pragi. Husak, ki je takoj po prevzemu partijskega vodstva po Dubčekovi odstranitvi, kazal veliko privrženost Moskvi in so vsi pričakovali, da bo državo vrnil v staro stalinistično dobo, tega ni storil. V

Dve vojni za obstoj dveh narodov. Dve vojni, mimo katerih gre svet, kakor da ju ni, iz enostavnega razloga: nihče ne piše o njih, se pravi, koristi nobene velesile, ne svobodne ne komunistične, niso prizadete. Ideal enakopravnosti majhnih in velikih narodov je tudi v dvajsetem, odn. na pragu enaindvajsetega stoletja odmaknjen v nedogledno bodočnost.

Tres modelos para un mismo propósito

En su estrategia por adueñarse del poder, el comunismo internacional tiene preparadas tres fórmulas, llamadas democráticas, para aplicarlas en diversos países según se presenten las circunstancias. Ello ocurre también en América Latina.

La primera de ellas es la llamada “democracia popular”, en la cual todo el poder está concentrado en manos del partido comunista. Es el caso ya concreto de la Cuba de Castro, aplicado anteriormente en la mayoría de los países de Europa Oriental.

El segundo caso es el de la “democracia nacional”, o sea, régimen autoritario (a veces militarista) que rompe sus relaciones con los países “imperialistas” y acepta la ayuda de todos los países y fuerzas “progresistas”. Es el ejemplo de Nasser, que ahora los comunistas tratan de repetir en el caso peruano. De allí las alabanzas y favores ofrecidos al régimen militar de Velazco Alvarado.

El último modelo lo constituyen las “democracias avanzadas”, un nuevo nombre para una vieja táctica: el Frente popular, es decir, un régimen, donde el partido comunista es parte importante de una coalición gubernamental de izquierda. También este caso trata de ser actualizado en especial en Chile, donde ante las próximas elecciones se han unido las fuerzas de izquierda en una nueva tentativa de conquistar el poder.

Tres modelos, tres engaños, que con distinta apariencia tratan de conseguir lo mismo: La imposición de la dictadura comunista.

Trije obrazci za isti namen

V svoji strategiji za zasedbo oblasti ima mednarodni komunizem pripravljene več takoimenovanih demokratičnih formul, v namenu da jih uvede kakor pač kažejo trenutne okoliščine. Tako tudi v Latinski Ameriki.

Prva teh formul je „ljudska demokracija“, v kateri je vsa oblast v rokah partije. Tak je primer Castrove Kube, isti model pa je vpeljan že v vseh državah vzhodne Evrope.

Drug tak model je „narodna demokracija“, to je avtoritarni režim (včasih vojaški), ki prekine svoje stike z „imperialističnimi“ državami in sprejme pomoč vseh „naprednih“ držav in sil. Tak je Nasserjev primer, ki ga komunisti skušajo ponoviti v Perju. Od tod hvala in ponujana pomoč vojaškemu režimu Velazca Alvarada.

Zadnji primer pa je „naprednih demokracij“ novo ime za star izum ljudskih front, v katerem prevzame oblast koalicija levičarskih strank, v kateri imajo komunisti glavno besedo. Trenutno skušajo to formulo oživetiti v Čilu, kjer so se za bližajoče volitve združile vse levičarske sile v novem poizkusu zasedbe oblasti.

Trije modeli, troje laži, ki različnih oblik skušajo doseči isti učinek: končno komunistično diktaturo.

Tito spet v Afriki

Prosovjetske nevezane države

Jugoslovanski komunistični diktator Tito se je pretekli teden na svojem potovanju pa Afriki dva dni mudil tudi v Tanzaniji (vzhodno-afriški državi, sestavljenih iz republik Tanganjika in Zanzibar) ter je v njeni prestolnici Dar-es-Salaam imel na tamkajšnji univerzi pred študenti govor, v katerem je poveljeval takzv. nevezane države in njihovo prosovjetsko politiko.

Tito je znova trdil, da so „nevezane države mnogo pripomogle k zmanjšanju napetosti med velesilami“ in dejal, da „današnja zapletena svetovna situacija zahteva od vseh držav, zlasti od nevezanih in novo osvobojenih, da posvečajo svoje napore v boju za demokratske odnose med ljudstvi in za udeležbo vseh dežel, v enako-

pravnosti, pri reševanju svetovnih problemov“.

Tito je nadalje izjavil, da je „nedavno nastalo mnogo novih dežel z novimi idejami“ in da je zato „nedopustno, da bi o usodi sveta odločale samo velike sile“. Tito ni pozabil na konferenco takozv. držav v Kairu leta 1964, ko je v skladu z Moskvo skušal vplivati na razvoj afriških in azijskih držav ter na razmere v latinski Ameriki preko komunističnih delegacij, ki so se je udeležile. Po njegovem je ta konferenca „pomirila živčno vojno med velesilami“ in bi bilo treba tako konferenco znova organizirati.

V svojem govoru Tito ni govoril o narodih v Afriki, niti ne o njihovih državah, temveč le o „ljudstvih“ in njihovih „deželah“.

Iz življenja in dogajanja v Argentini

ŽALOVANJE OB ŽELEZNIŠKI NESREČI

Torek, 3. februarja, je bil proglašen v Argentini kot žalni dan. Zastave na vseh javnih poslopih, kakor tudi

v vojaških oporiščih in ladjah so visele na pol droga. Ta dan so namreč pokopavali žrtve velike železniške nesreče, ki se je zgodila preteklo nedeljo, 1. februarja, zvečer v kraju Benavídez na severni železnici.

Ta dan, malo čez osmo uro zvečer, se je lokalnemu vlaku, ki vozi med Zárate in Retirom pokvarila diesel lokomotiva, da je obstal med krajem Benavídez in General Pacheco. Vlak je peljal nad tisoč ljudi, ki so se večini vračali z izletov v obrečnih krajih. Za njim je po isti progi vozil brzec iz Tucumana proti Retiru. Ta je na postaji Benavídez dobil signal odprte proge, ter vozil naprej z vso hitrostjo. Tako se je, malo zaradi teme, malo zaradi ovinka, v katerem se je ustavil lokalni vlak, zaletel v tega z vso silo. Posledica je bila nepopisna. Na mestu je bilo nad sto mrtvih, še več pa jih je na posledicah umrlo, še preden je sploh mogel kdo priskočiti na pomoč. Zadnja dva vagona sta se praktično razletela, medtem ko so se prednji vagoni istega vlaka zabili drug v drugega. (Na brzcu pa, kljub temu da je več vagonov iztirilo, ni bilo večjih nesreč.) Na stotine ljudi je bilo pokopanih pod razbitimi vagoni.

I Z T E D N A V T E D E N

Wernher von Braun je bil iz Huntsville v Alabami prestavljen v NASA-o v Washington, da bo pomagal v središču ameriške vesoljske podjetnosti načrtovati bodoče vesoljske polete in raziskovanje sončnega sistema. Von Braun je sedaj postal namestnik dr. Thomasa Paine-ja, ki je glavni direktor NASA-e.

Finančni ministri Skupnega evropskega trga so pretekli teden sklenili, da bo imela vsaka država—članica pravico do en tisoč milijonov dolarjev kratkoročnega posojila, če bi se ugovotilo, da bi bila njena valuta v nevarnosti. Sklep je stopil v veljavo 1. februarja letos.

ZDA so zagotovile Izraelu nadaljnjo pomoč v vojaškem materialu, medtem ko je Francija podpisala z Libijo pogodbo o prodaji 100 francoskih bojnih letal. Francija skuša prodreti na arabski orožni trg, da bi izpodrinila izključno sovjetsko orožje na Bližnjem

vzhodu. Moskva je medtem preko svojih veleposlanikov v Parizu, Londonu in Washingtonu sporočila francoski, britanski in ameriški vladi, da bo aktivno posegla v prid Arabcem, če Izrael ne bo prenehal z letalskimi napadi na Egipt in druge arabske sosedse. Izrael je kljub sovjetski grožnji v torek izvedel več močnih letalskih napadov na objekte v Egiptu.

Der Stern, zahodnonemška ilustrirana revija, je pretekli teden objavila poročilo o „tajnih ameriških vojaških načrtih“, po katerih so v Pentagonu določili objekte, ki jih bodo zasuli z atomskimi bombami, če bi prišlo do spopada z ZSSR. Ti objekti se nahajajo po vseh komunističnih državah, tudi v Jugoslaviji, v Zahodni Evropi pa, kakor piše Stern, v Zahodni Nemčiji, Avstriji in Finski. Ni pa stvar nova, temveč izvira iz let med 1959 in 1964, ko je ameriška obveščevalna služba ugotovila, da jih je neki ameriški vohun že izdal Sovjetom.

Dolžnosti pozitivnega tiska

Važno dopolnilno vlogo pri izvrševanju učeniške službe v Cerkvi opravlja danes časopisje. Njegova naloga je oblikovanje vernikov, posebej potrebno v današnjih razmerah v Cerkvi in v svetu, zlasti med izseljenci. Kočljiva je ta naloga, ko mora tudi katoliško in versko časopisje povedati resnico, a tako, da gradi cerkveno skupnost, a nikar razdira.

Pavel VI. v nagovoru katoliškim časnikarjem opozori na to okolnost, ko pravi: Zadnje čase ste bili priče v svojih deželah nekaterih pojavov, ki kažejo v različnih razmerah neko nesoglasje duhov, celo v zelo važnih vprašanjih nauka ali reda. Po vsej pravici smatrate, da je vaša dolžnost o tem poročati. Toda ali pomeni služiti Cerkvi, če poudarjajo povsod le najbolj dvomljive težnje ali korake, če opozarjaš na najbolj nasprotno pojave? Ali služiti Cerkvi, če z veseljem širš odmeve „protestov“ in tako ustvarjaš nemir in nejasnost med ogromno množico dobrih vernikov?

Dolžnost današnjega katoliškega časnikarja je, da ne utrjuje nasprotovanj, ampak da dela za razumevanje v Cerkvi.

Težko je danes najti pravo pot v govoru in pisanju. Tudi za to pove Pavel VI. svojo besedo: „Torej, katera je prava pot? — Tista, ki jo kaže cerkvenemu občestvu odgovorna oblast pastirjev Cerkve, to je škofov in pa naša. Glas pastirjev ne molči. Dobri ljudje ga poslušajo, upoštevajo in ga ne pozabijo.“

Tudi slovenski dušni pastirji posredujejo božjo besedo svojim vernikom v besedi ali v pismu. Sami ali s pomočjo drugih. Važno pomoč jim nudijo vsi pozitivni slovenski časopisi, ne le verski. Da bodo ti polno služili učeniški službi, naj v pisanju upoštevajo navodila pastirjev, višjih in tudi svojih dušnih pastirjev, katere so verniki dolžni poslušati. Samo v polnem soglasiu vseh krogov se gradi slovenska verska skupnost v teh razburkanih časih za Cerkev.

ŠE O BOJU ZA VETRINJSKI GRAD

Svobodna Slovenija je v zadnji številki pričela poročati o zapletljajih okoli nakupa vetrinjskega gradu. V pričujoči številki prinašamo nove odtiske tega „Boja za vetrinjski grad.“

V boju za Vetrinjski samostan so zanimiva tudi pisma privatnikov, ki jih v tej zadevi pišejo na pr. „Kleine Zeitung“ (20. 11.): „Veliko prahu dviga zadeva prodaje vetrinjskega gradu. Nastopata dva resna kupca, kar je čisto korektno, čeprav je ena ponudba odločno previsoka. Nastaja pa vprašanje, ali se splača za par šilingov prepuščati tisto koroški dragulj Mohorjevi družbi. In zdaj vas vprašam, vernike, kaj pa vaša vest? Kaj se vam zdi važnejše: mošnja zlata več, ali nemška Koroška? Še je čas, da izkažete domovini majhno uslugo.“

Drugi bralec istega časopisa piše: „Ali bo dežela ta grad resnično prepuščala Slovence? Ali ima morda majhna narodnostna skupina več denarja, kakor vsa dežela? Kakšnim ciljem bo služila, pove kupec sam. Postane naj študentovski dom. Ker je za slovenske dijake odločno prevelik, bodo gotovo sprejemali tudi druge, recimo nemško mladino. Pri sedanji nacionalni delavnosti Slovencev je gotovo, da bo tam nastalo sloveniziranje na znanstveni podlagi. To pa se mora prepričati. Če hoče ostati Koroške avstrijska, morajo tu poseči vmes odgovorna mesta. Tu se bo denar najbolje naložil, Ker, če bo za nemško mladino, bomo mi največ pridobili. Mi ne potrebujemo nobenih tujih vzgojiteljev. Domovini zvesti Korošci bodo odločujočim gospodom najbolj hvaležni.“

Kleine Zeitung priobčuje (4. 12.) protest 700 članov koroških bramborcev“ (Abwehrkämpfer): „Če koroška

deželna vlada ni zmožna konkurirati z nekim društvom, da bi ta kulturni spomenik ohranila deželi, potem res ne vemo, zakaj plačujemo davek za pomoč v katastrofah?“ List dodaja, da „koroški dvoboranci“ sicer menijo, da je društvo sv. Mohorja vodeno deloma od zunaj, „toda v resnici je protektor družbe krški škof“.

V debati o nujnosti nakupa Vetrinjskega gradu se govori tudi o (Kleine Zeitung, 5. 12.) tem, da se „splača deželi dati tudi nekaj več, kajti tam v bližini je projektirana univerza. Sicer bo ta grad, ki je že od ustanovitve 1142 v nemških rokah, prešel v nacionalno poudarjene slovenske roke“. Nato pripominja, da se tiskajo v tiskarni Družbe sv. Mohorja dve knjigi: dr. Žebota in Fr. Erjavca, ki se zavzemata za samostojno slovensko državo, ki naj ji pripada tudi južna Koroške in ozemlje Trsta in Gorice. Na to je dr. Hornboeck izjavil, da je poslopje Mohorjeve družbe tik policije in da policija lahko prav dobro vidi, kakšni ljudje prihajajo tja ter da nima inozemskega denarja. Kar se pa tiče obeh knjig, gre samo za tiskanje teh knjig, ne za založbo, ki jo je DSM odklonila. Tudi druge tiskarne, tako socialistična Kaertnerdruckerei, kakor katol. Carinthia, tiskajo po naročilu stvari, s katerimi se idejno ne strinjajo.

Kaertner Nachrichten so pa dale 6. 12. celo velik naslov svojemu članku „S. O. S. grad Vetrinj“ — Klic na pomoč.

Medtem pa je koroški list Naš tednik objavil v svoji izdaji z dne 22. januarja sledeče odprto pismo:

Odprto pismo koroškemu deželnemu glavarju Hansu Simi

Ogrednji odbor Narodnega sveta koroških Slovencev je sklenil na svoji seji dne 19. januarja 1970 v zvezi z zadevo Vetrinja nasloviti naslednje odprto pismo gospodu koroškemu deželnemu glavarju:

Spoštovani gospod deželni glavar!

Iz sporočila Deželnega tiskovnega urada razvidimo, da ste se obrnili dne 10. novembra 1969 v daljšem pismu na avstrijskega zveznega kanclerja doktorja Josefa Klause, v katerem nujno prosite zveznega kanclerja, naj sporazumno s pristojnimi ministrstvi za finance, notranje in zunanje zadeve ter za prosveto poišče sredstva in poti, „da grad Vetrinj ne bo služil namenom, ki bi utegnili škodovati državnopolitičnim interesom“. Svoje domneve utemeljujete z dozdevnimi podporami, ki jih baje dobiva Mohorjeva družba iz emigrantskih krogov, dalje vidite tudi nevarnost vetrinjskega emigrantskega središča in mislite, da Mohorjeva med slovenskimi prebivalci menda nima zadostne opore. Trdite, da so te govornice upravičene. Podobne obdolžitve ponavljate tudi v intervjuju v „Kaertner Tageszeitung“ dne 14. januarja 1970.

Narodni svet koroških Slovencev protestira kot zastopnik večjega dela slovensko govorečega prebivalstva na Koroškem z vso odločnostjo proti dejstvu, da obrekuje najvišji deželni predstavnik pri najvišjih uradih na Dunaju slovensko kulturno ustanovo, ki deluje že nad sto let na Koroškem, zlasti, ko je nakazal ravnatelj Mohorjeve družbe, msgr. dr. Hornboeck, že 6. novembra lani, torej pred Vašim pisanjem, z jasnimi besedami nameravano uporabo vetrinjskega gradu (glej „Kleine Zeitung“ z dne 6. novembra 1969); nameravana uporaba vam je bila potemtakem znana.

Naravnost nerazumljivo je, da se kljub toleranci in dobremu sosedstvu, ki ju ravno Vi, gospod deželni glavar, stalno naglašate, ta toleranca v konkretnem primeru grobo prezira. V Vašem zadržanju ne vidimo samo popolnoma neutemeljenega obrekovanja najstarejše in najuspešnejše kulturne ustanove koroških Slovencev, temveč dejanje, ki prizadene vso slovensko narodno skupnost. Vas kot najvišjega predstavnika dežele torej prosimo, da se jasno izjavite v tej zadevi in da izostanejo ob koroškem jubilejnim letu taka žaljiva podtikavanja.

Za Narodni svet koroških Slovencev:

dr. Janko Zerzer
tajnik

dr. Reginald Vospernik
predsednik

Iz spominov na Bogumila Remca

Že petnajst let je minulo od smrti Bogumila Remca — 7. 2. 1955 —, enega najpomembnejših mož, ki so l. 1945 marali zapustiti Slovenijo in so našli grob daleč od domovine. Pokojni Remec je spadal med ljudi, ki jih nikdar ne pozabi, kdor jih je poznal. Naj navedem nekaj malenkosti, ki so mi o pokojniku posebno ostale v spominu.

Bilo je okoli l. 1920 na velikem shodu SLS. Položaj v strankah je bil težaven. Stranka je izgubila na bojiščih mnogo pristašev, v domovini pa tri vodilne osebe. Leto dni pred koncem vojne je umrl 8. oktobra 1917 dr. Janez Ev. Krek, ki je bil najmočnejši sieber, na katerem je slonela stranka. Takoj po koncu vojne je umrl dr. Evgen Lampe, izreden gospodarski talent in vsestransko razgledan mož. Deželni glavar dr. Šušteršič je pa moral zapustiti domovino, ker se je preveč navezal na napačna pričakovanja glede razmer po vojni. Stranka je bila razdeljena na Krekove „mladine“, ki so bili že med vojno jugoslovansko usmerjeni, in Šušteršičeve „starine“, ki so se oklepali avstrijske tradicije. Krivice, ki jih prinaša vsaka vojna, so zagrenile mnogo strankinih pristašev tako da jih je nekaj tudi boljševidem potegnili za seboj. Take so bile razmere, v katerih je bilo treba stranko obnoviti v nekdanji moči. Ni bilo lahko delo, in marsikdo je bil začuden, kako hitro se je stranka zopet povzpela na vodilno mesto. Na omenjenem shodu je bila velika unionska dvorana polna strankinih somišljenikov iz vse dežele. Dr. Korošec je vodil zborovanje in je med drugim ugotovil s svojim mirnim glasom, prihajajočim iz globokega prepričanja, tudi tole:

„Da je stranka premagala vse povojne težave in je danes zopet tako močna, za to gre v prvi vrsti zasluga možu, ki tamle v kotu mirno in neopazeno sedi: profesorju Remcu.“

Kdor ve, kako skop je bil Korošec s pohvalo, bo znal pravilno oceniti to njegovo priznanje. Korošec je Remca vedno visoko cenil; Remec je bil tudi izmed redkih mož, h katerim je Korošec rad zahajal tudi na dom.

V tistih težkih časih po prvi svetovni vojni je bil Remec tako rekoč dušo in telesom povezan z obnovo stranke. Če mu je šolsko delo dovoljevalo, si ga našel vsako popoldne v tajništvu SLS, kjer sta z dr. Kulovcem pregledovala stanje stranke v posameznih krajih in spremljala njeno obnovo na vsakem koraku. Ni bil ljudski govornik, a je vendar pred volitvami zahajal tudi na volilne shode v posameznih vaseh. Tako sem nekoč pozimi, naletel nanj, ko se je v soboto zvečer s sanmi peljal v samotno Bukovščico pod Sv. Jožtom, da je tam imel naslednje dopoldne političen shod.

Zato mu je stranka zaupala razne važne službe. L. 1917 je bil tajnik SLS in VLS. Okoli njega so se zbirali „mladini“, ki so pravilno gledali na bližajoči se konec vojne. Tri leta pozneje je

Iz življenja in dogajanja v Argentini

(Nad. s 1. str.)

Komaj so na naslednji postaji General Pacheco izvedeli za nesrečo, so takoj obvestili reševalno postajo in železniško upravo. Pomoč je bila takoj organizirana, a rešitev je napredovala le počasi, kajti tema in dež sta ovirala delo. Poleg tega je bil dostop do kraja zelo težaven, kajti mesto nesreče je sredi močvirnatoga polja. Spričo obsežnosti tragedije, je vse prebivalstvo bližnjih krajev solidarno nastopilo v pomoč posrečencim. Bolnišnice so delovale s podvojenimi silami, dajalci krvi so se kar vrstili, vojska je nastopila ter s helikopterji vzpostavila zračni most, da so hitro odpeljali najtežje ranjene. Posledica nesreče je strašna: 236 mrtvih in na stotine ranjenih.

Ko se še ni poglelo rešilno delovanje, se je že začela preiskava glede vzroka nesreče. Signali na postaji Benavidez bi morali ostati zaprti, dokler prejšnji vlak ne bi odšel iz postaje Pacheco. Nepazljivost signalnega oseba, ki je dal brzcu prosto pot, ne da bi čakal običajnega sporočila, je povzročila eno največjih železniških nesreč, kar jih Argentina pomni.

SINDIKALISTI PO STARIH POTEH

V sredo, 25. januarja, so se v poslopju metalurškega sindikata v Buenos Airesu nenadoma začeli strelji. Ko

„Človek mora imeti čut za potrebe svojega časa in svojega okolja: če ga ima premalo, bo živel kot mladoletnik; če ga ima v zadostni meri, bo živel kot polnoleten mož; če ga pa ima preveč, bo njegovo življenje, življenje bolnika.“

Španski pisatelj Pio Baroja

Buenos Aires, 28. januarja 1970.

Gospod

Robert Petriček,
predsednik Slovenskega planinskega društva,
Buenos Aires

Dragi gospod predsednik!

Nčtetokrat sem imel priliko občudovati Vašo iznajdljivost in požrtvovalnost v javnem delu in vztrajno sodelovanje članov SPD, ki so pod Vašim vodstvom tolikokrat pripomogli k uspehu naših skupnih in reprezentantnih prirediteljev.

Vaša ideja, da bi argentinsko goro osvojili slovenski gorniki in jo krstili „Devetindvajseti oktober“ kot spomin na veliki dogodek, ko se je slovenski narod osvobodil germanske nadoblasti, se je zdelo drzna in neizvedljiva.

Toda dokazali ste ponovno, da slovenska vztrajnost zmaga veliko. Uspeli ste: Gora sredi edinstvenega južnega Patagonskega ledu je osvojena po slovenskem gorniku ing. Juriju Skvarči in njegovem tovarišu v navezi Marijem Serranom, ki sta na vrhu razvila slovensko zastavo. Odslej bo na vseh zemljevidih nosila ime „Devetindvajseti oktober“.

Cestitam Vam in zahvalim se Vam. Posebej čestitam in se zahvalim osvojitelju ing. Juriju Skvarči, Slovenskemu planinskemu društvu, ki ga toliko let vodite, vsem njegovim članom in sploh vsem, ki so k temu edinstvenemu uspehu pripomogli.

Prepričan sem, da se svojim čestitkam in zahvali pridružujejo vsi svobodni in svobodeželjni Slovenci.

tajnik Narodnega odbora za Slovenijo
Miloš Stare, l. r.

bil pri deželni vladi v Ljubljani poverjenik za notranje zadeve ob času, ko je bilo treba prepričati prihod revolucionarnih množic na Zaloški cesti, kar bi bilo po vsej verjetnosti imelo krvave posledice.

Poseben pomen pa ima Remec kot gospodarstvenik. Bil je odličan gospodarski talent, v stranki mu po Krekovi smrti v tem oziru nikdo ni bil kos. Bil je med ustanovitelji Nove založbe, predsednik upravnega odbora Zadrudne zveze, predsednik upravnega sveta Zadrudne gospodarske banke, podpredsednik upravnega odbora d. d. Union, predsednik upravnega odbora Stora in d. d. Šešir v škofiji Loki, s tem smo očrtali samo nekaj funkcij, ki jih je opravljal.

Nasprotniki so pravilno ocenjali veliki pomen Remca v stranki in so ga ob času diktature kralja Aleksandra l. 1932 med prvimi pregnali za 3 leta in 8 mesecev v Kruševac.

Kako globoko veren je bil Remec, naj priča tale malenkost. V družbi se je govorilo o tem, kakšno ženo naj si izbere izobražen mož. Ko se je debata poglela, je ugotovil Remec brez patosa, s tisto preprostostjo, s katero je govoril vselej, kadar je kaj povedal prav od srca: „Človek naj si izbere tisto ženo, s katero upa najlaže doseči večno srečo.“

In še nekaj bi rad omenil: bil je v Ljubljani tudi središče družabnega kroga somišljenikov SLS. Po napornem dnevnem delu si ga skoraj vsak dan zvečer našel v prijetni družbi v kleti hotela Union sredi prijateljev iz Ljub-

ljane in gostov iz podeželja. Če si iskal prijetno družbo, si jo našel v unionski kleti. Ni treba niti najmanj misliti na kako popivanje. V središču zabave je bil neprisljen razgovor, ne pijača.

Ne moremo mu zameriti, če je mož s tolikimi zaslugami za obnovo stranke in s takim vpogledom v vse razmere v stranki pričakoval od zavednih somišljenikov tudi disciplino, večsili v nekoliko ostri obliki. Tudi sonce ima pege, a blagor mu, na komur je peg tako malo kakor na ljubem prijatelju Remcu.

I. Dolencec

Verski spor v Cankovi

V današnjem življenju Cerkve, kjer so po koncilu laiki dobili več besede, se mnogokrat dogaja, da pride do različnih sporov. Upori faranov proti župnikom ali celo škofom so kar prevečkrat na dnevnem redu. Do takega upora je prišlo tudi v Sloveniji in sicer v župniji Cankova v Prekmurju. Kraj spada pod mariborsko škofijo. 14. aprila lanskega leta je umrl tamkajšnji župnik, dekan Štefan Bakan. Na njegovo mesto je bil začasno poslan salezijanski duhovnik Franc Levstek, po dveh mesecih pa imenovan za novega župnega upravitelja g. Martin Poredna iz Murske Sobotice. Ko je ta hotel nastopiti, se je skupina župljanov uprla in onemogločila dostop novega duhovnika v župnišče. Ko je nato škof Držičnik imenoval drugega župnika, se je skupina faranov tudi temu uprla ter ob tej priliki zasedla župnišče.

Spor se je nadaljeval celo do božiča, in je na sam božični dan prišlo do novih izgrediv, da je ljubljansko „Delo“ 27. decembra v podnaslovu zapisalo: „Spor v Cankovi prerašča že v odkrito sovraštvo.“ V članku tendenčno poroča o sporu in dejanskih spopadih med farani, ko so morali nastopiti miličniki, da so vzpostavili red. „Delo“ je od vsega početka pisalo tendenčno o tem problemu, ter še kazalo svoje simpatije do škofu upornih vernikov. V pisanje se je vrnilo tudi več netočnosti, tako da je škofijski ordinariat iz Maribora v javni izjavi pojasnil stališča in dogodek, ki se niso popolnoma strinjali s poročili v „Delu“. Nobenega dvoma ni, da je ljubljansko komunistično glasilo izrabilo dogodek, da ob njem razlije svoje sovraštvo proti veri in Cerkvi. Pozabilo je na tolikokratne lastne zahteve, da se Cerkev in duhovniki ne smejo vmešavati v politiko ali notranje zadeve države, ter samo ne le tendenčno pisalo o sporu, temveč se celo postavilo na eno izmed stališč. S tem je seveda še povečalo požar in povzročilo preplah med slovenskimi verniki. Spor med farani se je tudi še po božiču nadaljeval. Tabora v fari sta se še naprej medsebojno napadala in zmerjala. Histerija, ki se je polastila vaške cerkvene skupnosti otežkuje spravo in sožitje. Medtem je škof Maksimilijan Deržičnik ponovno pozval vernike h pokorščini in spravi s prošnjo, naj mnogo molijo za duhovnike in da se čimprej vrnejo v mir in ljubezen v Cankovsko župnijo.

Barileško gorsko zavetišče Skalca pogorelo

Iz novice s skupnimi in nepopolnimi podatki, ki smo jo prejeli iz Bariloče o požaru v Skalci, posnemamo:

Predzadnji teden v januarju sta se odpravili dve turistki iz Skalce proti Tončkovemu jezeru. Ker sta se nameravali vrniti še istega dne, sta pustili v zavetišču svoji spalni vreči in — odprta vrata! Kmalu po njunem odhodu sta prišla do tega zavetišča, last Slovenskega planinskega društva, dva argentinska duhovnika in vstopila vanj. Zakurila sta krepak ogenj v peči, si verjetno kaj malega skuhala in koj odšla naprej. Iz ne previdnosti nista ob odhodu pogasila ograja ali sicer kako zavarovala okolje pred njim. Verjetno so skozi slabo zaprta pečina vratca — ali kako drugače — štrcale iskre na skoro gotovo okoli peči ležeče nepospravljeno suho dračje, trske ali podobno kurivo, in ga vnele. Otdod se je ogne razširil na prednjo leseno steno, ki je vsa pogorela z oknom in vrati vred. Ogenj je uničil tudi pred to steno stoječe police s kuhinjskim inventarjem in zasilno zalogo hrane vred, orodje ter kar je še bilo takega tam okrog. Ostali so pogradi in stranska stena. Pač pa se je od vročine odkrušil sprednji del kos strešne žive skale, po kateri nosi to naše romantično in priljubljeno planinsko zatočišče svoje značilno ime.

Vsem našim rojakom, ki so kdaj hodili po Catedralu ali se vzpeli do znamenja škefa Rožmana, je ostala Skalca v spominu kot nujna in samo po sebi razumljiva komponenta bariločevanja. Saj hrani že zajetno zgodovino slovenskih spominov. Zato smo preverili in iskreno želimo, da bi naši bariloški rojaki obnovili to privlačno in že tradicionalno točko na njihovem področju. Saj bi sicer ta katedralni slovenski kot (Slovenska steza, Slovenski stolp, Skalca, Znamenje škefa Rožmana, Pico Bara, Pico Blaž) ki je bil grajen in tvorjen s tolikim idealizmom, žrtvami in ljubeznijo, začel z mutilacijo Skalce vse prezgodaj kazati pešanje slovenskega ponosa.

Vsem pa, ki obiskujejo planinske koče in zavetišča ali hodijo kakorkoli v gore, bodi pogorela Skalca ponoven nauk in opozorilo k skrajni previdnosti!

dp.

NOVA KNJIGA O NASILNIH VRAČANJIH LETA 1945

Operation Keelhaul je naslov knjige, ki jo bo v kratkem izdal dr. Julius Epstein, član Hooverjevega instituta stanfordske univerze v Palo Santo v Kaliforniji. Predmet te knjige so dokumentirane razprave o prisilnem vračanju protikomunističnih borcev in civilistov v Evropi po koncu druge svetovne vojne v roke komunističnim režimom, ki so jih nato množično pokončili.

IZ UREDNIŠTVA

Številni bralci so se oglasili v uredništvu z vprašanjem, kako to, da je naša zadnja številka izšla na šestih straneh in ne na štirih kot navadno, ko vendar ni bilo nobenega posebnega dogodka. Zato uredništvo sporoča, da je bilo na prvih sejah letošnjega leta sklenjeno, da bi po možnosti enkrat mesečno (predvidoma zadnji teden), list izšel v povečani izdaji. Sodelavec je namreč dovolj in lahko pripravijo mnogo pestrega in prijetnega branja. Z naše strani homo storili vse, da bo list vedno boljši in obsejnejši. Postavljeni cilj pa bomo lahko dosegli le, če nas bodo naročniki in oglaševalci gmotno podprli s pridobivanjem novih naročnikov, pravočasnim plačevanjem naročnine, darovanjem v tiskovni sklad in oglaševanjem v našem listu.

Pojasnilo

V zadnji številki našega lista smo na drugi strani objavili članek, ki ga je Andrej Bratuž napisal v spomin pok. dr. Mihe Kreka. V listu pa je pomotoma izpadla navedba, da je članek prvotno izšel v goriškem Katoliškem glasu, po katerem ga je zaradi njegove vrednosti Svobodna Slovenija ponatisnila.

SLOVENCIPOSVETU

ZAMBIJA

„Iz sončne Zambije“

Tako je ime novemu slovenskemu listu, ki je začel izhajati v tujini, nič manj kot v daljni Zambiji. Izdajajo ga slovenski misijonarji, ki delujejo v tej afriški deželi. Izhaja na štirih straneh in je pisan ves v lepi slovenščini. Te dni smo prejeli že drugo številko, ki nam jo je poslal pater Lovro Tomažin začetnik slovenskega zambijskega misijona. List je namenjen misijonskim sodelavcem po vseh delih sveta, brali pa ga bodo tudi v Zambiji sami, kajti tja se je že vrnilo nekaj visokošolcev, ki so študirali v Ljubljani. — Našim misijonarjem v Zambiji ob listu čestitamo in jim tudi v tem novem delovanju želimo obilo uspeha in božjega blagoslova.

KANADA — TORONTO

Nov kaplan v župniji Marije Pomagaj

14. decembra preteklega leta je prišel k Mariji Pomagaj in bil nastavljen za kaplana č. g. Ivan Plazar, C. M. Poslala ga je Slovenija; predstojniki jugoslovanske province Misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega so izpolnili obljubo, da bodo skrbeli za slovenske rojake v Kanadi. G. Plazar se je rodil l. 1939 v Hrastniku, vstopil v Misijonsko družbo 1959 in bil v duhovnika posvečen 1964; pred odhodom v Kanado je vodil župnijo sv. Cirila in Metoda v Beogradu.

Kipar Gorše v Torontu

Akademski kipar in slikar France Gorše je preživel božične praznike v Torontu. Bil je gost dr. Vojka Bratine. A ni užival le zatišja božičnih dni, ampak je tudi delal. Toneju Zrcu, piscu knjige Po Baragovi deželi, je ustvaril še 19 umetniških risb iz te Baragove dežele.

Zlata poroka

V cerkvi Brezmadežne v Novem Torontu so imeli 10. januarja zlato poroko. Obhajala sta jo g. Štefan in ga. Neža Štukelj. Za to priliko je bila

Za dobro voljo

Pri psihiatru

„No, kako gre vašemu možu, gospa?“ vpraša psihiater neko ženo.

„Ne vem, kako bo z njim, gospod doktor. Ko je danes prišel k zajtrku, je mene udaril z žličko po glavi, jajce na krožniku pa poljubil.“

Že 30 let

Starejša gospa si je zaželela vožnje s kočijo po mestu. Poklicala je starejšega kočijaža. Ta je pognal konje, kolikor se je sploh dalo. Gospa je gledala od strahu. Končno je zaklicala kočijažu: „Malo počasneje vozite!“

„Brez skrbi, gospa!“ se je zasmel kočijaž. „Že trideset let vozim po tej poti.“

Kočija pridrvi na ovinek in se prevrne. Ko zlezeta gospa in kočijaž izpod voza, pravi kočijaž:

„Presneto, že trideset let ne morem v redu speljati tega ovinka.“

Od doma

Iz slovarčka tujk:
Asket: slovenski staroupokojenec.
— Magnat: človek, ki je prišel v socializem po bližnjici. — Univerza: Naše podjetje, ki proizvaja visoko šolane kadre za tujino.

Pri nas je takole: Ob veliki ponudbi so cene visoke, ob manjši pa višje.

Jugoslovani se učimo na napakah, zato moramo skrbeti, da nam jih ne zmanjka, saj se je brez učnih pripomočkov zelo težko učiti.

Slovenski dom v San Martinu

vabi vse rojake in rojakinje na

PUSTNO DRUŽABNO PRIREDITEV

ki bo na

rustno nedeljo, 8. februarja zvečer

Igra orkester San Pauli

darovana posebna maša, med katero je bil zlatoporočni obred. Po maši pa je bila lepa slovesnost v dvorani, kjer so slavljence pogostili njeni prijatelji, in zlasti še sin dr. Tone in hčerka Štefka por. Pavlin.

KANADA — MONTREAL

Maša vseh narodov

Montrealski nadškof Pavel Grégoire je želel na prav poseben način stopiti v novo leto. Zato je na Silvestrovo daroval mašo, na katero je povabil predstavnike vseh narodnosti, ki žive v tem mestu. Prisotna je bila tudi lepa skupina Slovencev v narodnih nošah in s slovensko zastavo. Ob tej priliki je vsaka skupina poklonila škofu kak spomin, nakar je tudi škof obdaroval posamezne narodnosti. Slovenci so škofu darovali knjigo o Sloveniji, ki se v angleščini glasi „This is Slovenia“.

OBVESTILA

SOBOTA, 7. februarja 1970:

V Slomškovem domu ob 20 prosvetni večer s predvajanjem barvnega filma o števhanju in kmečki ohceti.

V našem domu v San Justu pustna prireditev ob 21

NEDELJA, 8. februarja 1970:

V našem domu v San Justu pustna zabava. Pričetek ob 16.

Na Pristavi v Castelarju pustna zabava.

V Slovenskem domu v San Martinu družabna prireditev.

PONEDELJEK, 9. februarja 1970:

Carapachayski dom prireja ob 21. uri pustno večerjo. Prijave sporočite odbornikom ali na telefon g. E. Škulju (797-4780).

Torek, 10. februarja

V Slomškovem domu v Ramos Mejia ob 18 pustna zabava.

NEDELJA, 15. februarja 1970:

V Carapachayskem domu sv. maša za pok. gospo in gospoda dr. Jelenca. Sv. maša bo imel g. msgr. A. Orehar ob 11.30. Po maši kosilo (prijave odbornikom ali g. Škulju po telefonu 797-4780).

NEDELJA, 22. februarja 1970:

Carapachayski dom prireja drugi izlet na kinto g. Kastreva v Pacheco. Sv. maša na kintu. Po maši asado. Prijave odbornikom ali po telefonu g. E. Škulju.

NEDELJA, 8. marca 1971:

Tombola na Pristavi v Castelarju.

Slomškov dom v soboto, 7. febr. ob 20 PROSVETNI VEČER

Na sporedu prelep barvni film

Števhanje in slovenska kmečka ohcet

Dr. FRANC KNAVS ODVETNIK

Lavalle 1290, p. 12, of. 2, Capital T. E. 35-2271

Sporoča,

da je pisarna zaradi počitnic zaprta meseca januarja in prične z rednim poslovanjem 2. februarja

Dr. Tone Žužek

ADVOKAT

Uraduje od 17,30 do 19,30 ure. Ponedeljek, sredo, petek.

Lavalle 2331, 5° p. Of. 10 T. E. 47-4852

Na pustni torek ob 18 vsi v Slomškov dom na PUSTNO VESELICO

Ob tej priložnosti bo med nami zadnjikrat nastopil orkester

bratov Plesničarjev

Za dobro voljo in pustne dobrote bo poskrbljeno

PRISPEVAJTE V TISKOVNI SKLAD SVOB. SLOVENIJE!

UNIV. PROF.

DR. JUAN BLAZNIK

specialist za ortopedijo in travmatologijo

ordinira v torek, četrtek in soboto od 17 do 20

C. José E. Uriburu 235, Cap. Fed. Zahtevajte določitev ure na telefonu 49-5855

8. 2. 1970

PUSTNA ZABAVA NA PRISTAVI

v Castelarju

Vabljeni vsi!

Sporočamo vsem članom SLOVENSKE HRANILNICE z. z. o. z., da je vse dni v tednu, razen ponedeljka, od 9. do 23. odprta „kinta“ SLOGA v ulici Del Cielito 297. Parque Leloir, Villa Udaondo. Vstop na „kinto“ je dovoljen samo članom zadruga in njihovim družinam s posebno izkaznico, katero dvignete v zadrugi pisarni, Bmé, Mitre 97, Ramos Mejía, v uradnih urah, ob torkih, četrkih in sobotah od 16 do 20. Cena izkaznice je m\$n. 100.—.

Vstopnina v času sezone:

od torčka do petka m\$n. 100.— za osebo, sobote, nedelje in prazniki m\$n. 150.— za osebo. Družina z otroki do 18. leta m\$n. 200.— oz. 300.— Sezonska vstopnica m\$n. 2.000.— za posameznika in m\$n. 4.000.— za družino z otroki do 18. leta.

Podrobnejše informacije v zadrugi pisarni in pri odbornikih zadruga.

Upravni odbor

NAŠ DOM SAN JUSTO

PUSTNI VESELICI

Sobota, 7. 2. 1970 ob 21

Sodeluje orkester „The Goldentones“

Nedelja, 8. 2. 70 ob 16

Igrajo „Demači muzikantarji“

Zahvala

Ob smrti našega moža, očeta, strica, svaka, gospoda

Milana Zupanca

se iskreno zahvaljujemo Zvezi slovenskih mater in žena, ki je zaradi odsotnosti svojcev oskrbovala rajnega z vsem potrebnim ves čas njegove bolezn, mu nudila z izrednim zavzetjem zdravniško nego in bolniško strežbo ter mu pripravila pogreb. V globoki hvalo izrekamo zahvalo tudi vsem rojakom, ki so se odzvali prošnji Zveze in gmotno omogočili gospem njih požrtvovalno delo. Posebej hvala g. Jožetu Škrbcu za duhovniške obiske in vodstvo pogreba.

Ko prosimo za pokoj duše rajnega, priporočamo božjemu varstvu tudi vse njegove dobrotnike.

Žena Radoslava, sin Marko in ostalo sorodstvo

Esquel — Buenos Aires, v januarju 1970.

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Milos Stara
Director: Tone Miserit
Redacción y Administración:
Ramón Falcón 4158, Buenos Aires
T. E. 69-9503
Argentina

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 996.221

Naročnina Svob. Slovenije za leto 1970: za Argentino \$ 2.900.— Pri pošiljanju po pošti \$ 3.000.—; ZDA in Kanada 13 USA dolarjev; za Evropo pa 18 USA dolarjev za pošiljanje z avionske pošte. — Evropa, ZDA in Kanada del pošiljanje z navadno pošto 9 USA dol. Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estación Unidos 425, Bs. Aires. T. E. 33-7218

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pta. baja, ofic. 2
T. E. 35-8827

TOMBOLA na Pristavi v Castelarju, 8. 3. 1970